

Židovské lesbičky a jejich dílo „Heather a dvě (samozřejmě nežidovské) mamičky“

Autor: Andrew Joyce

„Od prvopočátku – tedy už od vydání první výhradně dětem určené knihy – bylo záměrem formovat mysl k přijetí zavedených standardů chování.“ – Saul Braun, *The New York Times*, 7. června 1970.

Tato esej vznikla na základě materiálů shromážděných při přípravě nedávno vydaného článku „Židé, obscénnost a právní systém“. S ohledem na objem sebraného materiálu a jedinečnost tématu jsem se rozhodl, že postačuje na samostatný článek věnovaný dětské literatuře. Při studiu materiálu k esejí o obscénnosti jsem pečlivě studoval seznam Americké asociace knihoven (American Library Association, ALA) „100 nejslavnějších zakázaných/kontroverzních knih: 2000-2009“ s úmyslem zjistit povahu a rozsah zastoupení židovského prvku. Jako první mě udeřil do očí značně disproportionální židovský podíl na produkci knížek považovaných rodiči, školami a dalšími institucemi za perverzní. Židé bývají při sčítání lidu proslule zdrženliví, ve Spojených státech jich ovšem jistě žije mezi 2,2% (jak **naznačují údaje** agentury pro výzkum veřejného mínění Pew) a 5%. I když přijmeme zrunko pravdy v apologetickém argumentu, že Židé častěji směřují do profesí ve světě literatury (což ovšem mnoho nevyprává o motivech), velkoryse bychom mohli očekávat židovské zastoupení asi u deseti děl ze seznamu ALA.

Životopisná prověrka všech autorů na seznamu (u některých jsem k průkazným výsledkům nedospěl) však ukazuje, že 17 židovských spisovatelů napsalo celkem 22 knih na seznamu ALA. 1] Židé jsou tak velmi výrazně pře-zastoupeni v produkci současné literatury, která podle mnohých stojí v protikladu k většinové kultuře, což se dále zvýrazňuje, nebudeme-li

brát v potaz starší, bělošskými autory napsaná díla jako *Dobrodružství Huckleberryho Finna* (dnes mnohými kritizované jako „rasistické“). Protože tvoří většinu položek na seznamu dětská literatura, došlo mi – mj. také ve světle mých předchozích zjištění stran židovské manipulace poptávky po „knížkách oslavujících rozmanitost“ ve vzdělávacím systému – že literatura pro děti je neprávem zanedbávanou a důležitou frontou každodenního kulturního boje. Tento článek tak má posloužit jako stručný úvod k některým výraznějším osobnostem a tématům v oblasti židovského levicového aktivismu v literatuře pro děti.

Značná část radikálního židovského aktivismu v kulturní oblasti spadá do kategorie obecnějšího angažmá Židů na levici. Tento vztah lze historicky chápat jako fenomén zahrnující mj. židovské autorství nebo podporu společenských, kulturních a politických hnutí a proudů, jež s velkou pravděpodobností vedou k oslabení kulturních struktur většinové společnosti, a tak ji činí lépe přístupnou prosazování židovských zájmů. Kevin MacDonald cituje v kapitole „Židé a levice“ své knihy *The Culture of Critique* (s. 50) Stanleyho Rothmana a S. Roberta Lichtera, kteří ve své knize *Roots of Radicalism: Jews, Christians, and the New Left* (Kořeny radikalismu: Židé, křesťané a nová levice, 1982) píší: „Bez ohledu na své okolnosti... sehrála skoro v každé zemi, o níž máme informace, část židovského společenství nesmírně zásadní roli v hnutích usilujících o podkopání stávajícího uspořádání.“ MacDonald tvrdí, že zdánlivý nesoulad mezi židovským náboženstvím a radikálním programem se do značné míry stírá tím, že si řada etnicky židovských radikálů udržela silnou židovskou identitu a jejich konání často směřovalo k uskutečnění explicitně židovských zájmů. Píše (s. 51): „Hypotéza o slučitelnosti židovského radikalismu s judaismem coby skupinovou evoluční strategií naznačuje, že se ani radikální Židé nepřestávají identifikovat jako Židé.“

Materiál předložený v této eseji by měl být dle mého mínění interpretován právě uvnitř této teoretické struktury navržené doktorem MacDonalodem. Tak například několik židovských spisovatelů, jimiž se hodlám zabývat, jsou **homosexuálové**, radikální socialisté nebo **feministky**. „Pravicoví Židé“ obvykle omluvně namítají, že takovíto lidé jsou antitezí judaismu, že patří k reformním hnutím atd., a že tedy nijak nereprezentují „ty pravé Židy“. Mám však za to, že pravdou je spíše opak a rád bych zdůraznil, že mnozí z těchto spisovatelů jsou zjevně silně oddaní židovské tradici a skupině.

Jako vynikající případové studie mohou v tomto ohledu posloužit židovské lesbické feministické spisovatelky – tedy osobnosti alespoň na první pohled neslučitelné se skupinovou evoluční strategií. Jak by se konec konců mohly ženy, které se osobně vzdaly reprodukce, podílet na darwinovském boji? Dějiny nás však učí, že i židovští homosexuálové a neprovdaní mohou nějakou formou přispět k prosazování zájmů skupiny. Užitečným příkladem může být třeba moje nedávná **recenze** díla R. A. Marykse „**Jewish activism in the Jesuit Order**“ (Židovský aktivismus uvnitř jezuitského řádu) popisujícího situaci, kdy Židé vyměnili reprodukční možnosti za politický, společenský a kulturní vliv využitý ve prospěch společenství konvertitů v raně novověkém Španělsku. Podobně pak i židovská akademička Sylvia Fishmanová ve své knize **Follow My Footprints: Changing Images of Women in American Jewish Fiction** (Běžte v mých stopách: Proměna obrazu žen v americké židovské fikci, 1992) píše, že „značná část literárně aktivních židovských lesbiček zůstává hluboce

oddaná židovské etnické identitě a jejímu přežití“. 2] Obzvláště zajímavým příkladem radikální židovské feministky je Betty Friedanová (narozena jako Bettye Naomi Goldsteinová), aktivistka v pozadí „druhé vlny feminismu“, která „nepopírá, že vždy ‚velmi silně pociťovala‘ svou židovskou identitu“, a která vnímala feminismus zčásti také jako cestu blíže k judaismu a židovské identitě. 3]

Překvapit by nás pak neměla ani pozornost věnovaná radikálními židovskými aktivisty dětské kultuře a vzdělávání. Židovští intelektuálové v průběhu posledních desetiletí úspěšně rozšířili myšlenku, že nativismus (*zde upřednostňování vlastního etnika před přistěhovalci* – pozn. DP) a/nebo protižidovské cítění jsou v podstatě totéž jako nakažlivý virus – a očkování v podobě agresivní „výchovné“ léčby v raném věku je tím nejlepším lékem na toto domnělé zlo „netolerantní společnosti“. I když se myšlenka výkladu protižidovských postojů coby patologie datuje zpět až ke Freudovi, těší se i dnes v mainstreamových židovských akademických a politických kruzích značné oblibě. Vezměme si třeba závěrečné pasáže z knihy Abrahama Foxmana *Jews and Money: The Story of a Stereotype* (Židé a peníze: Příběh jednoho stereotypu, 2010), kde autor učitele a rodiče vyzývá, aby „pomohli zajistit, že následující generace vyrostou o něco svobodnější od nákazy nesnášenlivosti“ 4] – cílem tedy je, jak to kdysi Foxman trefně vyjádřil, „učinit pro Židy Ameriku uživatelsky příjemnější“. Dílo *Anti-Semitism: A Disease of the Mind* (Antisemitismus jako duševní nemoc) Theodora Isaaca Rubina popisuje protižidovské smýšlení jako „nakažlivou, zhoubnou nemoc“ a Rubin jej uzavírá prohlášením, že „k prevenci nemoci je třeba vysoce aktivního zapojení předvídavosti a osvěty. Její kontrola a vyhlazení (*sic*) je značně obtížné a zřejmě možné jedině v případě aplikace u velice mladých dětí, kde ještě nákaza nezapustila kořeny“. 5] Podle Rubina i ADL je řešením problému solidarity a tradice v okolních populacích „prevence“ a „práce s dětmi“. A skutečně – organizací ADL sponzorovaná bichle *Anti-Semitism in America* (Antisemitismus v Americe, 1979) dospívá k závěru, že „... školy očividně jsou tím nejvhodnějším a potenciálně nejúčinnějším prostředkem k implementaci výše nastíněné výchovné strategie“. 6]

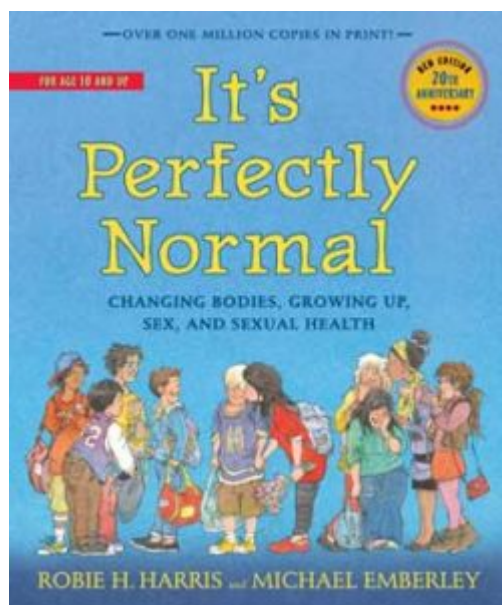
Dětská literatura – vzdělávací i ta pro zábavu – je tedy přirozeným kanálem, skrz který mohou Židé prosazovat ideje a podporovat chování prospěšné židovským zájmům. Na základně historických precedentů v podobě židovských intelektuálních hnutí (zejména multikulturalismus, sexuologie, boasovská antropologie, psychoanalýza a teorie Frankfurtské školy) můžeme také opodstatněně přepokládat, že těžištěm těchto snah by v takovém případě byly ideje etnického a sexuálního pluralismu a kritika či dekonstrukce tradičně bělošské rodinné struktury. Očekávat se dá i příslušnost zúčastněných autorů k myšlenkám psychoanalýzy a radikálního socialismu. Následující zjištění tyto predikce z větší části naplňují.

Jednou z velice zajímavých postav v této sféře kulturních aktivit nepochybně je **Lesléa Newmanová**, lesbička a židovská feministka, nositelka pochybné pocty v podobě autorství jedné z nejkontroverznějších knih pro děti posledních desetiletí. Současně však vytvořila také knižní sérii určenou židovským dětem, v níž je prosazována tradiční židovská kultura a hodnoty. Po odmítnutí většiny velkých mainstreamových nakladatelů Newmanová s podporou mecenášky Tzivii Goverové (z téhož etnokulturního prostředí) sama vydala titul *Heather Has Two Mommies* (Heather má dvě mámy), označovaný za „první dětskou knížku s lesbickými

motivy, která kdy byla vydána“. Newmanová vzpomíná, že „lidé se zdráhali ‚Heather‘ vydat, i když poptávka a potřeba vydat ji byly přítomné. Všichni se toho báli. Ale my byly zapálené Židovky“. Dílo Newmanové se umístilo na jedenácté příčce žebříčku nejkontroverznějších knih 90. let minulého století ASK. Jako tomu i v dalších kulturních, sociálních a politických oblastech židovského aktivismu často bývá, reakce na její knihu sice byly bouřlivé, ale jaksí bez potřebného soustředění; lidé knížku vnímali výlučně jako součást šíření homosexuální agendy, s minimálním či nulovým pochopením židovského rozměru celé věci. Portál *Jewish Telegraphic Agency* informuje, že „ředitel školního obvodu v Queensu vyhlásil knize ‚válku‘ a rozeslal rodičům dopis, v němž rodiče varoval, že se jejich děti budou učit o sodomii... Ředitel rozeslal přes 30 000 dopisů rodičům dětem žáků v okrsku, kde označil dílo za ‚nebezpečnou homosexuální propagandu‘.“ Kdosi jiný pak Newmanovou označil za „nejnebezpečnější americkou spisovatelku“.

Mnoha horlivým odpůrcům knihy však podle všeho uniklo, že autorka je současně nadšenou propagátorkou tradicionalismu a hodnot společenství – židovského tradicionalismu a hodnot židovského společenství. Kromě *Heather Has Two Mommies* a svých novějších počinů jako *The Boy Who Cried Fabulous* (2004), *A Fire Engine for Ruthie* (2004), *Momma, Mama, and Me* (2009), *Daddy, Papa, and Me* (2009), *Donovan's Big Day* (2011) a *Sparkle Boy* (2017), v nichž široké dětské čtenářské obci předložila homosexualitu, pohlavní dysforii a AIDS, vydala Newmanová i řadu dětských knih zaměřených specificky na svou komunitu, kde vyzdvihla konvenční a tradiční přístup k židovským svátkům, **bez náznaků výše uvedených motivů**. V knihách *Matzo Ball Moon* (1998), *Runaway Dreidel* (2002), *The Eight Nights of Chanukah* (2008), *A Sweet Passover* (2012), *My Name is Aviva* (2015) a *Hanukkah Delight* (2016) vystupují **tradiční židovské rodiny, bez sebemenší stopy sexuálního či kulturního pluralismu**. I Židovský knižní výbor je nadšeně ocenil jako **tradiční a prorodinná díla**.

Že Newmanová vědomě či nevědomě vytvořila série knih takto kompletně tematicky oddělených, je však zcela v souladu s konceptem židovského klamu a sebeklamu. Nejdůležitějším činitelem je zde důležitost židovské identity pro osobní identitu a příslušnost Newmanové, k níž si udržuje vysoce ochranný vztah. Při tomto našem pokusu dosíci se skutečných psychologických motivů za vznikem a distribucí těchto tradičních děl bychom neměli zapomínat ani na to, že Newmanová o sobě a Goverové nemluví jako o feministkách nebo lesbičkách, ale o „zapálených Židovkách“. Zcela právem bychom se tak mohli ptát, proč Newmanová klade – vzhledem k na první pohled neutnickému a nenáboženskému kontextu původu *Heather* – největší důraz na svou etnickou příslušnost. Sám to chápu tak, že se jako lesba nachází na okraji židovského etnika, jehož zájmy se vědomě nebo podvědomě snaží podpořit „využitím své sexuality jako zbraně“ a usměrněním svého aktivismu výhradně proti vnější „společnosti“, místo aby páchal škody uvnitř vlastního společenství. **Přesně takovéto zdánlivé neshody samozřejmě nalezneme i mezi heterosexuálními feministkami, jež ve svých horečnatých výpadech proti patriarchátu podezřele (zato však jednohlasně) zachovávají mlčení o patriarchálních prvcích judaismu a židovské kultury.**

Je to normální?

Se dvěma zásahy na seznamu ALA je do ortodoxní židovské rodiny narozená **Robbie Harrisová** dalším vynikajícím příkladem židovského aktivismu v dětské literatuře. Největší odpor vyvolalo její dílo *It's Perfectly Normal* (Je to úplně normální, 1994), v němž se podle *Kirkus Review* Harrisová snaží „ukázat víc etnické a sexuální rozmanitosti, než v kolik kdy mohlo doufat i newyorské duhové kurikulum“. Harrisové se to daří tím, že prepubertálním dětem představuje rozmanité sexuální akty, **transgenderismus**, homosexualitu nebo AIDS. V roce 1996 čelila kniha **formálnímu odporu** ve Washingtonu, protože „děti podporuje v tom, aby začaly prahnout po sexuálním uspokojení... a je jasným příkladem dětské pornografie“. V roce 1999 Harrisová napsala dílko *It's So Amazing*, které vyvolalo podobně rozhořčený odpor rodičů i škol, jelikož desetiletým dětem ukazovalo „pohlavní styk, masturbaci, potraty a homosexualitu“. O tři roky později stála Harrisová u zrodu další kontroverze s knihou *Who's in My Family*, v níž „vypráví příběh o proměnách rodinné struktury, od rasově smíšených po homosexuální domácnosti“. **Mnohem zajímavější je však její vlastní rodina, široká síť prakticky jedolitých židovských domácností.** Její sestřenice Elizabeth Levyová také píše pro děti. Nejvíce se proslavila svou sérií *Something Queer* (Něco zvláštního /*queer* ovšem označuje také homosexuály – pozn. DP/) z let 1973-1999 o dobrodružstvích dvojice mladých dívek s nepřilíš skrývaným (pokud by snad někomu nedošel už v názvu nepřilíš pečlivě ukrytý náznak) lesbickým podtextem. V roce 1981 pak Levyová v knize *Come Out Smiling* (*Coming Out* s úsměvem) odložila veškerou fingovanou rafinovanost. Jedná o na teenagery zaměřený vulgární příběh o lesbických experimentech na dívčím letním táboře. Hlavním záporným hrdinou příběhu je samozřejmě bělošský, „homofobní“ otec, proti němuž dívky „statečně“ bojují.

Nic z výše popsaného samozřejmě neznamena, že by šíření sexuální a etnické rozmanitosti a podrývání tradičních zpodobnění mužnosti v dětské literatuře bylo výhradním hájemstvím židovských ženských autorek. *The Sissy Duckling* („Zbabělé“ /*sissy* je rovněž výrazem pro efeminního a submisivního homo„partnera“ – pozn. DP/ káčátka) **Harveyho Fiersteina** je určené dětem mezi 5–8 lety a „vypráví příběh káčátka Elmera, kterému se posmívají, že je ‚bábovka‘, ale ono nakonec prokáže svou odvahu“. Další velice kontroverzní knihou pro děti z posledních desetiletí jsou *Two Weeks with the Queen* (Dva týdny s královnou) **Morrisa Gleitzmana** z roku 1990. V této knížce pro děti od osmi do dvanácti se Gleitzman zabývá

tématy jako „AIDS, homosexualita a šikana gayů“. Velice zajímavou případovou studii může být také **Maurice Sendak**, homosexuální židovský autor dětské literatury a ilustrátor slavné *Where the Wild Things Are* (1963). Sendak se dostal na seznam díky dílu *In the Night Kitchen* (V noční kuchyni, 1970), v níž popisuje snovou cestu malého chlapce surreálnou pekárnu, kde pomáhá s pečením dortu, který má být do rána hotový. Kontroverzní byla v tomto případě Sendakem vykreslená nahota dětského hlavního hrdiny, jehož navíc zasadil do řady situací podle slov novináře Saula Brauna připomínajících spíše „masturbační fantazie“. Syn polských Židů Sendak v rozhovorech přiznává židovské motivy ve své tvorbě (mj. v *In the Night Kitchen*) i to, jak jeho židovský původ ovlivnil jeho život, názory i práci. Sendak tak kupříkladu tvrdí, že už od mala vnímal „lidskou rasu jako dosti agresivní a konfrontační“ a dodal, že pekaři v jeho knize – „s jejich hitlerovskými knírky – byli odkazem na holokaust“. Mnozí také zaznamenali, že na Sendakových ilustracích bývají děti „jaksi zavalité a zakrslé... Jeho děti bývají temné, se špalkovitými postavami – rozhodně ne žádné klasické anglosaské typy“. Sendak sám je označil za židovské postavy, „svěbytnou směsicí vzpomínek z Brooklynu a představ o životě v polském *štetlu*“.

Jedním heterosexuálním židovským spisovatelem dětských knížek, jehož dílo se doposud kontroverzím spíše vyhýbalo, je v Anglii narozený syn židovských rodičů s kořeny v Polsku, Rusku a Rumunsku **Michael Rosen**. Oba jeho rodiče byli členy Ligy mladých komunistů a bojovali proti Mosleyho fašistům v „bitvě o Cable Street“. Matka pracovala jako sekretářka v redakci oficiálních novin britské komunistické strany *Daily Worker*. I Rosen pak má k radikální levici velice blízko: píše sloupky pro list *Socialist Worker* a mluví na sjezdech *Socialist Workers Party*. I zběžný pohled na jeho dílo ukazuje, že tento poměrně úspěšný autor knížek a básniček pro děti politiku od svého „umění“ rozhodně nijak hermeticky neodděluje. Jedním z nejlepších a dost možná i nejméně nápadných příkladů je jeho *This Is Our House* (Toto je náš dům, 1996) pro předškolní děti. V podstatě jde o proti-nativistický příběh, který má v dětech utlumit „předsudky“ a vlastně i jakékoliv pojetí vlastnictví nebo majetku – maskuje se však jako obyčejný příběh o dělení. Přebálka knížky nám prozrazuje: „George tvrdí, že překlížkový dům je jen jeho a nikdo jiný si v něm nesmí hrát. Není pro holky, malé, dvojčata, děti s brýlemi nebo ty, kdo mají rádi tunely. Lindy, Marly, Freddie, Charlene, Marlene, Luther, Sophie a Rasheda na to ale mají jiný názor! Jedno po druhém se děti setkávají s odmítnutím, nakonec se však karta obrací a George poznává, jaké to je sám být na druhé straně.“ V knížce si George (bělošské dítě) spokojeně hraje s krabicí, z které si postavil svůj „dům“. Ostatní děti, z nichž je polovina nebělošská, však trvají na tom, že „domek“ není jen jeho, ale „patří všem“.

Rosen napsal i novější nebeletristickou knihu pro starší (10-12 let) děti *Who are Refugees and Migrants? What Makes People Leave their Homes? And Other Big Questions* (Kdo jsou uprchlíci a migranti? Proč lidé opouštějí své domovy? ... a další velké otázky, 2016). Autor se chlubí, že v knize porovnává „dopad rozmanitosti a interkulturalismu na společnost s historickými pokusy o vytvoření rasově ‚čisté‘ kultury. Nahlíží na celou otázku z mezinárodní perspektivy... Obsahuje také činnosti s hraním rolí, při kterých si čtenáři sami sebe představují v situaci, kdy se musejí rozhodnout, zda opustit své domovy a hledat útočiště v nové zemi.“

V zásadě se tak jedná o vcelku typický příklad multikulturní propagandy. Aktivní židovská účast při produkci promultikulturních „osvětových“ materiálů zaměřených na děti není samozřejmě ničím novým. Asi nejranějším příkladem, který se mi podařilo najít (alespoň v anglicky mluvících zemích) je *Glass House of Prejudice* (Skleněný dům předsudků, 1946) Dorothy W. Baruchové. *Kirkus Reviews* jej v době vydání označil za „první podobný přístup k problematice menšin, rasové diskriminace, nesnášenlivosti, založený na konkrétních příkladech, často s těsnou spojitostí s problémy dospívajících. Dr. Baruchová k celé věci přistupuje rozumně i emocionálně, postupuje však přímo k podstatě problému... Podařilo se jí ukázat, že problémy související s imigrací jsou přímo zakořeněny v podmínkách, jež musí domácí obyvatelstvo snášet, jeho obavami i nepravdivými předsudky a nevědomostí“. Tyto ideje jsou samozřejmě plně v souladu s teoriemi formulovanými představiteli Frankfurtské školy.

Než tuto esej uzavřeme, měli bychom alespoň letmo zmínit vůbec nejplodnější autorku ze seznamu nejkontroverznějších knih za období 2000-2009, **Judy Blumeovou** (narodila se však jako Judith Sussmanová). Blumová se třemi zářezky překonává všechny ostatní spisovatele – a to měla v předcházející dekádě záznamů dokonce pět! Za období 1990-2004 ji pak překonává jen další Žid **Alvin Schwartz**, jehož explicitně násilné hororové příběhy mnozí považují za nanejvýš nevhodné pro zamýšlenou cílovou věkovou skupinu. Blumeová se dostala do sporů s rodiči, školami i dalšími institucemi, jelikož její knihy obsahují barvitý popis sexuálních scén, vulgární jazyk a motivy nevhodné pro jakoukoliv dětskou věkovou skupinu. Najdeme je ve všech jejích knihách ze seznamu, ale abychom jmenovali jen dva příklady za všechny – *Deenie* (1973) *Forever* (1975) – uvedla Blumeová do světa beletrie pro dospívající témata jako nutkavá masturbace, těhotenství dospívajících, homosexualita a povídání o sexuálně přenosných nemocných. A jak se vidí sama Blumeová? Jako feministický vzor? Kulturní rovnostářku? Svými **vlastními slovy**: „Kulturně a duchovně jsem židovská holka z New Jersey.“

Debata

Bylo by samozřejmě možné rozebrat celou řadu dalších spisovatelů a děl, cílem této eseje však bylo předložit stručný úvod do některých vysoce relevantních otázek v této oblasti židovské kulturní činnosti. Netvrdím, že Židé jsou výlučně zodpovědní za úpadek společenských, kulturních a sexuálních norem, historicky pro bělošské společnosti nesmírně přínosných. I když totiž vyjmete všechny nebělošskými autory vytvořená díla ze seznamu ASK, pořád nám zůstane asi 60% těchto knížek napsaných bělošskými spisovateli. Po podobných materiálech je tedy očividně poptávka, a tak se jako obvykle najde víc než dost bělochů připravených této skutečnosti využít. Snažil jsem se však ukázat, že existují pádné důkazy, že coby Židé se identifikující jednotlivci – kteří se také plně považují za příslušníky židovské etnické skupiny – stojí v čele tohoto útoku na kulturu, když se často objevují v pozicích průkopníků de(kon)strukce společenských norem. Autoři jako Baruchová, Harrisová, Levyová či Newmanová tak vytvářejí průlom, do něhož se následně vrhají jejich aktivističtí soukmenovci i na okraji spektra situování běloši. Jen těžko lze odhadovat, jak odlišně by se situace vyvinula bez agresivního působení těchto vlastními slovy „zapálených Židovek“ (i Židů), lze se však opodstatněně domnívat, že bez korozivního působení módních záležitostí jako psychoanalýza nebo „podpora svobody slova“ židovskými skupinami, tam kde je to

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

v jejich zájmu, by byla společenská kontrola morálních norem uvnitř naší skupiny mnohem pevnější.

Širším problémem pak je otázka indoktrinace našich dětí. Zde bych rád odkázal na citát, jímž jsem tuto esej otevřel. V konečném hodnocení máme totiž co do činění s materiály určenými k formování myšlení a duše našich dětí v souladu s novými „přijímanými standardy chování“. Není tak zřejmě příliš daleko doba, kdy budou zdravé příběhy a dobrodružství bílých dětí označeny za reakční, protože mohou vyvolávat pocity hrdosti, nebo dokonce nebezpečné, jelikož nezobrazují nesourodou směsku sexuálních a rasových menšin, vnucovaných nám v každé oblasti současné kultury, a tak nejsou dostatečně tolerantní. Před námi tak v následujících letech bude stát úkol zapojit se plnou vahou do této zuřící kulturní války – což znamená přijít s novou literaturou a současně vykořenit tu současnou, otrávenou.

Esej Andrewa Joyce **Jewish Leftist Activism in Children's Fiction** vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 6. ledna 2018.